

ὅστις διήρχετο μὲ τὴν ἄμαξαν κενὴν, νὰ σταματήσῃ.

— Πού θὰ πάμε; ἠρώτησεν ὁ ἄμαξηλάτης.

— Ὅπου πηγαίνει ἡ φορτωμένη ἐκείνη ἄμαξα, ἡ ὁποία εἶναι ἔμπρὸς μας, ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρὼν.

Καὶ ἡ δευτέρα ἄμαξα ἠκολούθησε τὰ ἴχνη τῆς πρώτης.

Μετὰ τέταρτον ὥρας ὁ Γαβιρὼν ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ κ. Λουδοβίκος ὠδήγει τὰ δέματα εἰς τὸν σταθμὸν Λυῶνος. Καὶ ὄντως, ἡ ἄμαξα ἐφθάνεν τὰ βουλευτάρια διελθοῦσα τὴν πλατεῖαν Château d'Eau.

Ὁ Γαβιρὼν, ὀλίγον πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν Μαζάς, διέταξε τὸν ἄμαξηλάτην νὰ σταθῇ καὶ ἀποβάς ἐπλήρωσεν αὐτόν, ὃν ἐφιλοδῶρσεν συνάμα καὶ ἔτρεξε μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Ἐκεῖ ὁ ἄμαξηλάτης καὶ δύο βοηθοὶ κατεβίβαζον τὰ κιβώτια. Δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἤδη τοποθετημένα ἐφ' ἐνὸς τῶν μικρῶν ἐκείνων τετραπρόχων ἄμαξιων, ἅτινα μεταχειρίζονται ἐν τοῖς σιδηροδρομικοῖς σταθμοῖς πρὸς μεταφορὰν τῶν δεμάτων, ὁ δὲ Γαβιρὼν στρέψας τὸ πρόσωπον ἀπεμακρύνθη πάραυτα βλέπων ὅτι ἦτο ἤδη ἀρκούντως πληροφορημένος.

Τὰ κιβώτια ἔφερον τὴν ἐπομένην διεύθυνσιν:

Πρὸς τὸν κύριον Ζανζάκ.

Εἰς Μεντόν.

(Ἐπὶ τῶν παραλίων Ἀλπεων).

Νὰ μένωσι ἐν τῷ γραφεῖρ.

— Μὲ αὐτό, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γαβιρὼν ἐξελθὼν τῆς σιδηροδρομικῆς αἰθούσης, ἐὰν ὁ κ. Ρουσὼ δὲν μείνῃ ευχαριστημένος, θὰ πῇ ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολος ἄνθρωπος.

Καὶ παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπερ ἐδείκνυε τὴν πέμπτην καὶ δέκα λεπτά.

— Ἐξάίρετα, ἐψιθύρισεν, εἶναι ἡ ὥρα, ἐγὼ δὲ ὀλίγα μόνον βήματα ἔχω νὰ κάμω.

Μετὰ μικρὸν εὐρίσκειτο ἐνώπιον τοῦ κόμης Δελασέρ καὶ ἐλάμβανε τὸ ἐκ χιλίων φράγκων ὄωρον εἰς ἀντάλλαγμα τῶν πληροφοριῶν, ἃς ἐκόμιζεν.

Εὐθὺς ὡς ὁ Γαβιρὼν ἀπῆλθεν, ὁ κόμης Δελασέρ ἐγράψε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὑπεσχέθη τῇ μαρκησίᾳ Δεμομπερκί. Τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἐκόμισεν αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ταχυδρομεῖον· εἴτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐδείπνησε, καὶ τῇ ὁγδῇ ἀνεχώρει διὰ ταχείας ἀμαξοστοιχίας τῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Μασσαλίαν.

ΙΕ'

Ἡ πόλις Μεντόν.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἐσταμάτησεν ἐν Μασσαλίᾳ μόνον ἵνα περιμείνῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας, δι' ἣς ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Νικαίαν. Ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἦτο νύξ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ σιδηρόδρομος δὲν ἔχωρει μέχρι τῶν γαλλικῶν συνόρων, μεταξὺ δὲ Νικαίας καὶ Μεντόν ὑπῆρχεν ὑπηρεσία δημοσίων ἀμαξῶν διὰ τοὺς περιηγητάς. Μολοντοὶ ὁ κόμης ἐφλέγετο ὑπὸ με-

γίστης ἀνυπομονησίας νὰ φθάσῃ εἰς Μεντόν, ἐνόησεν ὅμως ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν Νικαίᾳ. Παρέδωκε λοιπὸν τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐξελθὼν τοῦ σταθμοῦ μετέβη δι' ἄμαξης εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων».

Τῇ ἐβδόμῃ τῆς ἐπομένης ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη, καὶ ἐπειδὴ ἔνεκα πολλῶν λόγων δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν αὐτοῦ δι' ἀγοραίας ἀμαξίας, ἐπεμψεν ἕνα τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ξενοδοχείου νὰ τῷ μισθώσῃ ἰδιαιτέρην ἄμαξαν, τῇ δὲ ὁγδῇ ἐξεκίνησε διὰ Μεντόν.

Τὸ Μεντόν εἶναι κωμόπολις ἐκ τετρακισχιλίων μέχρι πεντακισχιλίων κατοίκων, νῦν ὅμως χάρις εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἀπέχει τῆς Νικαίας μίαν μόνον ὥραν. Ἡ πόλις, καίτοι εἶναι παραθαλασσία, οὐδὲν παρουσιάζει τὸ ἀξιόθεατον, καὶ μόνον τὰ περὶ αὐτῆς εἶναι μεγαλοπρεπῆ.

Ἐκ Νικαίας εἰς Μεντόν μεταβαίνει τις διὰ τῆς ὥραιας ὁδοῦ τῆς Κορνίσης, ἥτις βαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παραθαλασσίως ποῦ μὲν ἀνάντης, ποῦ δὲ κατάντης ἐν μέσῳ λεμονεῶν, πορτοκαλλεῶν, κερασεῶν καὶ γιγαντιαίων ἐλαιοδένδρων. Μετὰ εὐρεῖαν φάραγγα, τὴν Καραήν, ἡ ὁδὸς διασχίζει τὸ Μεντόν καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μήκος, χωροῦσα εἴτα πέραν τῶν συνόρων.

Ὡς ἡ Νικαία καὶ τὸ Μεντόν περιβάλλεται ὑπὸ εὐσκίων ἄλσεων καὶ μεγαλοπρεπῶν ἐκ ροδεῶν κήπων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀναπνέει τις ἀέρα ἡδὺν καὶ ἀρωματώδη. Ἐν τῇ θαυμασίᾳ ταύτῃ χλῇ ἐν μέσῳ τῆς σφριγώσης ταύτης βλαστήσεως καὶ τῆς θαυμαστῆς εὐωδίας τῶν ἀνθέων κεῖται ἐπὶ ὁμαλῆς κλιτύος βορειανατολικῶς τῆς πόλεως ἡ συνοικία Γαραβάν. Ἐντὸς εἰκοσαετίας καὶ πρὸ ἴσως, καὶ τὸ τερπνὸν τοῦτο μέρος θ' ἀποβῇ τερπνὴ πόλις, διότι καθ' ἑκάστην, ὡς ἐκ θαύματος, ἀνεγείρονται ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων ὠραιαὶ ἐπαύλεις. Κατὰ τὰ λοιπὰ, εἰς μόνην τὴν συνοικίαν Γαβαρὰν ὀφείλει τὸ Μεντόν τὴν φήμην αὐτοῦ ὡς ὑγιεινῆς πόλεως. Προφυλασσόμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀνατολικῶς μὲν ὑπὸ τῶν ὀρέων τῆς Ἰταλίας, προστατεύεται καὶ ἐκ βορρᾶ ὑπὸ μεγάλου ὄρους γρανιτοφόρου, ὅπερ ἐπ' ἴσης φαίνεται ἐλαττοῦν τὴν ἔκτασιν τοῦ ὀρίζοντος.

Ἀλλ' ὅταν στρέφῃ τις τὰ νῶτα πρὸς τὸ ὄρος, βλέπῃ ἐκτυλισσόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του μεγαλοπρεπὲς πανόραμα. Πρὸ τῶν ποδῶν του ἔχει τὸν κολπίσκον τοῦ Γαραβάν, εἴτα τὴν θάλασσαν, μακρὰν τὴν πόλιν Βορδιγέραν καὶ τὸ ἐκ φοινίκων δάσος αὐτῆς.

Ἀριστερᾶ παρὰ τὴν Βορδιγέραν διακρίνεται ἡ Βιντιμίλλα—τὸ ποτὲ Ἀλβιον Ἰντεμέλιον—μετὰ τῶν ἀρχαίων ὀχυρωμάτων αὐτῆς, δεξιᾶ δὲ ἡ Κυνὸς κεφαλὴ ἄνω τῶν εὐωδιῶντων κήπων τοῦ Μόντε Κάρλο καὶ τὸ ἀκρωτήριον Μαρτίνου, τερπνοτάτη ὅασις, καὶ ὅταν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἀρχαῖον Μεντόν, ἄλλοτε τῶν ἀφρικανῶν περιηγητῶν καταφύγιον.

Βαθεῖα καὶ ἀγριωπὴ φάραγξ, ἀπόκρημνος πρὸς τὰ ἄκρα, εἰς ἣν ἐδόθη τὸ ὄνομα τῆς κοιλάδος Ἀγίου Λουδοβίκου, χωρίζει τὸ Γα-

βαρὰν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας· ἐκεῖ δὲ εἶναι ἡ μεθόριος τῆς Γαλλίας γραμμὴ.

Ἄλλοτε ἡ φάραγξ αὕτη ἦτο ὀρυκτικὸς καὶ φοβερὸς χεῖμαρρος, φέρον τὰ μυκώμενα αὐτοῦ ὕδατα εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἀτιπαλαῖσαν, ἐδάμασεν αὐτόν, καὶ σήμερον διὰ προχωμάτων καὶ μετατροπῆς τῆς κοίτης αὐτοῦ τὰ ὕδατα του χρησιμεύουσιν εἰς ἄρδευσιν τῶν γαιῶν, ἐνθ' αὐξάνουσιν αἱ τὸ Μεντόν καθωραϊζοῦσαι λεμοναίαι.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΙ.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Τέλος]

ΙΕ'

Ὁ Βονέ, μ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν τῶν δύο λευγῶν καὶ τὰς δυσχερείας τῆς μεταβάσεως, μετέβαινε καθ' ἑκάστην, ἅμα ληγούσης τῆς ὑπηρεσίας του, εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς Ἰουλιανῆς.

Ὅταν ἡ κυρία Βοσμωρὼ ἔβαινεν ἐπὶ τὰ βελτῖφ, ἡ δὲ Ἰουλιανὴ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν φύλαξιν τῆς Ἀννέτας, μετέβαινεν αὕτη εἰς συνάντησίν του, τότε δὲ κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν περιεπάτου συνομιλοῦντες καὶ ἐξομολογούμενοι τὸν ἔρωτά των.

Αἱ ἐβδομάδες ἐν τούτοις παρήρχοντο, ὁ δὲ ἱατρός ἠρνεῖτο πάντοτε ν' ἀφήσῃ τὴν κυρίαν Βοσμωρὼ ν' ἀπέλθῃ.

— Δὲν θέλετε νὰ φονεύσετε τὴν μητέρα σας, ἀπῆντα τῇ Ἰουλιανῇ πιεζούσῃ αὐτόν, περιμείνατε ὀλίγον ἀκόμη ἄς μὴ τὴν ἐκθέσωμεν εἰς ὑποτροπὴν.

Καὶ ἀνέμενον, οὕτω δὲ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο. Ἡ Ἀννέτα ἔφευγεν ὅταν ἤκουεν ἐρχόμενον τὸν ἱατρὸν, οὐδεὶς δὲ ἔβλεπεν αὐτήν.

— Φύγετε, φύγετε, ἔλεγεν ὁ Βονέ τῇ Ἰουλιανῇ ἀνακινούσῃ αὐτῷ τοὺς φόβους τῆς. Βεβαίως εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὰς βλέπω ἐδῶ καθ' ἑκάστην καὶ νὰ διέρχωμαι πλησίον σας ὀλίγας ὥρας εὐδαίμονας, δὲν θὰ εἶμαι ὅμως ἡσυχος εἰμὶ ὅταν μεταβῇτε εἰς Ἐλβετίαν. Φύγετε.

Ἐκ τῶν λόγων τῆς Ἰουλιανῆς ἠννόει ὅτι ὑπελείποντο δύο μῆνες ἔτι, τοῦτο ὅμως οὐδαμῶς καθυστάλασεν αὐτόν, καθ' ἑκάστην δὲ συνεβούλευε τὴν ἀναχώρησιν. Πλὴν δὲν ἠδύνατο ν' ἀπέλθωσιν ἄνευ τῆς κυρίας Βοσμωρὼ.

Μετὰ μεσημβρίαν τινὰ ὁ Βονέ δὲν εὗρε τὴν Ἰουλιανὴν εἰς τὸ προσδιορισθὲν διὰ τὴν συνέντευξιν αὐτῶν μέρος. Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Ἡ κυρία Βοσμωρὼ εἶχεν ἄρα γε χειροτερεύσει;

Ἐνῶ ἠτοιμαζέτο ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν εἶδε τὴν Ἰουλιανὴν τρέχουσάν. Ἐσπευσε πρὸς αὐτὴν λίαν τετραγμένην εὐσαν.

— Ἐγέννησε σήμερον τὴν πρῶιαν, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλιανὴ περὶ τρομῶς.

— Πῶς ;

— Τὸ παιδίον εἶναι ἐπτά μηνῶν μόνον, ὡς εἶπεν ὁ ἰατρός, τὸν ὁποῖον ἐκαλέσαμεν.

— Καὶ πῶς εἶναι τώρα ;

— Λέγει ὅτι εἶναι καλὰ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὴν εὐρίσκω καλὰ. Τί θὰ πράξωμεν τώρα ; μὲ πόσην ἀγωνίαν σὰς περιμένω.

— Οὐδὲν ἕτερον ἔχομεν νὰ πράξωμεν ἢ νὰ δεχθῶμεν τὸ ἐπελθόν δυστύχημα καὶ τὸ παιδίον. Αὐριοι θὰ τὸ δηλώσω μετὰ τοῦ ἱατροῦ. Ποῦ εἶναι ;

— Ἡ σύζυγος τοῦ ἐπιστάτου μου θὰ ἦναι ἡ τροφός, ἡ ὁποία θηλάζει καὶ τὸ τέκνον τοῦ Δραπιέ, τὸ ὁποῖον θ' ἀπογαλακτίσῃ ὅταν πρέπει.

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ παραστήσω πόσον θλίβομαι διὰ τὸ ἐπελθόν δυστύχημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποκρύψω. Ἴδου νῦν ἀνωφελές τὸ ταξίδιον εἰς Ἑλβετίαν, ὃ δὲ γάμος μας ἐπισπεύδεται. Ἐλπίζω δὲν θὰ μείνωμεν ἐπὶ πολὺ εἰς Φεγιαδὴν, διότι ὁ συνταγματάρχης θεωρεῖ βέβαιον τὸν προβιβασμόν μου εἰς λοχαγόν. Ἐκεῖ ἔνθα θὰ μεταβῶμεν, θὰ ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν καὶ ἡ Ἀννέτα, ἥτις δὲν θὰ ὑποφέρει τόσο ὅσον ἐδῶ.

— Θὰ σπεύσω νὰ τῆς τὸ εἶπω.

— Μὴ τῇ εἴπῃς ἀκόμη τίποτε δι' ἐμέ; ἄφες τὴν ν' ἀναρρώσῃ. Μετὰ τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας θὰ τῇ τὸ εἶπω ἐγώ. Ἐν τούτοις, θὰ φροντίσω διὰ τὰ τοῦ γάμου μας, ὅστις δύναται νὰ τελεσθῇ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ. Ἐνεκα τῆς νόσου τῆς κυρίας Βοσμωρὼ δὲν θὰ προσκαλέσωμεν ἄλλους πλὴν τῶν μαρτύρων.

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν συνέβησαν οὕτω. Ὅτε ὁ Βονὲ τρεῖς μετὰ τὸν τοκετὸν ἡμέρας ἐπανῆλθε παρὰ τῇ Ἰουλιανῇ εὗρεν αὐτὴν ἀνήσυχον,

— Ἡ Ἀννέτα δὲν βαίνει καλῶς; κατέληφθη ὑπὸ σφοδροῦ ρίγους, μεθ' ὃ εἰσέβαλεν ἔντονος πυρετός. Ἡ μάμμη λέγει ὅτι εἶναι πυρετός τοῦ γάλακτος, ἐγὼ ὅμως φοβούμαι.

— Τί λέγει ὁ ἰατρός ;

— Θὰ ἔλθῃ ἀπόψε.

— Πιστεύω μᾶλλον τοὺς λόγους τῆς μάμμης ἢ τὰς προαισθήσεις σου.

— Αἱ προαισθήσεις μου δυστυχῶς στηρίζονται ἐπὶ γεγονότων. Εἶναι πολὺ καταβεβλημένη ἐκ τῶν συμβάντων. Ἡ ἀπογοήτευσίς, ἡ διάψευσις τῶν ἐλπίδων τῆς, αἱ τύψεις, αἱ θλίψεις ἐπέδρασαν σπουδαίως ἐπ' αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ὁ τοκετός ἐγένετο τὸν ἑβδόμον μῆνα, διὰ τοῦτο ἐπῆλθε νῦν ὁ πυρετός. Δὲν εἶμαι ἰατρός, κρίνω ὅμως διὰ τῆς καρδίας.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ ἰατρός ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπιλοχίου πυρετοῦ κινδυνώδους.

Τὴν ἑκτὴν ἡμέραν ὁ Βονὲ μεταβάς παρὰ τῇ Ἰουλιανῇ τὴν πρωΐαν εὗρεν αὐτὴν εἰς ἄκρον τεθλιμμένην καὶ κλαίουσαν :

— Ἐχάθη !

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ.

— Τὸ γνωρίζει καὶ αὐτὴ ὅτι ἐχάθη καὶ θέλει νὰ σέ ἴδῃ. Θὰ ὑπγῶμεν μαζύ. Ἐξήτησε νὰ ἴδῃ καὶ τὸ τέκνον τῆς καὶ παρήγγειλε νὰ τὸ φέρουν.

Ἀνῆλθον, τῆς Ἰουλιανῆς πειρωμένης νὰ συκρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

Εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀσθενοῦς ὁ Βονὲ κατεπλάγῃ ἐκ τῆς μεταβολῆς, ἥτις ἐπῆλθε τῇ Ἀννέτῃ. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦν τόσο βαθέως ἡλλοιωμένον, ὥστε εἶχε γίνῃ ἀγνώριστος.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ ἔλθετε πλησίον μου καὶ νὰ μοὶ δώσετε τὴν χεῖρά σας, εἶπεν ἡ Ἀννέτα. Θέλω νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην καὶ τὸ πράττω ἐξ ὅλης καρδίας.

Καὶ ἐσφιγγεν ἀσθενῶς τὴν χεῖρά του, ἣν ἔδωκεν αὐτῇ. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰσῆλθεν ἡ τροφός φέρουσα τὸ παιδίον.

— Δόσατέ το, τῇ Ἰουλιανῇ, εἶπεν ἡ Ἀννέτα.

Εἶτα ἀπευθυνομένη τῷ Βονέ :

— Ἐχω ἀκόμη τί σπουδαιότερον νὰ σὰς ζητήσω, νὰ φροντίσῃτε διὰ τὸ τέκνον μου.

Ὁ Βονὲ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιανῆς.

— Θὰ ἦναι τέκνον μας, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

Δάκρυα κατέκλυσαν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Ἀννέτας.

— Τώρα θ' ἀποθάνω ἥσυχος, εἶπε βραδέως ὁμιλοῦσα. Ὁ υἱός μου ἀνατρεφόμενος ὑφ' ὑμῶν θὰ γείνη ἀνὴρ ἀγαθός.

Ἐναγκάσθη νὰ σιγήσῃ, ἵνα ἀναπνεύσῃ καὶ ἀπηύθυνε περιπαθὲς μειδίαμα τῇ μάμμῃ τῆς, ἥτις ἐναγωνίως ἔβλεπε τὰ συμβαίνοντα χωρὶς ν' ἀκούῃ.

— Ἀνακουφίζομαι, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀννέτα, βλέπων σὰς περὶ ἐμέ καὶ συγχωροῦντάς με. Ἐγὼ δὲν συγχωρῶ ἑμαυτὴν ἥμην ἀξία τῆς τύχης μου· δὲν ἤκουσα κανένα, ἠκολούθησα τὸ ὄνειρόν μου καὶ ἰδοὺ ποῦ κατήντησα.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ὁ Βονὲ ἤθελε νὰ μείνῃ παρὰ τῇ Ἰουλιανῇ, ἀλλ' ἡ ὑπηρεσία ἐκάλεε αὐτὸν εἰς Φεγιαδὴν. Ἐδεῖ νὰ ζητήσῃ ἄδειαν καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ. Παρήγγειλε καὶ τῷ ἡτοίμασαν ἵππον καὶ ἔσπευσε καλπάζων εἰς τὴν πόλιν. Παραδώσας τὸν ἵππον τοῦ εἰς τὴν κυρίαν Ραβῶ μετέβη πάραυτα παρὰ τῷ συνταγματάρχῃ.

— Ὁ συνταγματάρχης εἶναι μετὰ τοῦ κυρίου ἀρχιάτρου, εἶπεν ὁ Λεπλὺ ἀνοιχτάς αὐτῷ τὴν θύραν. Ὁ κύριος Δανιήλ εἶναι ὀλίγον ἀσθενής.

Ὁ Λεπλὺ εἰσήγαγε τὸν Βονὲ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συνταγματάρχου, ἔνθα ὁ Δανιήλ ἦν ἐξηπλωμένος ἐπὶ διβανίου καὶ κεκαλυμένος διὰ κλινოსκεπάσματος.

— Καλ' ἡμέρα, κύριε Βονέ, εἶπεν ὁ Δανιήλ. Εἴσθε τυχερός ὅτι ἤλθατε. Θ' ἀκούσετε τὴν Βερεζίναν, τὴν ὁποίαν μοὶ διηγείται τώρα ὁ Λεπλὺ.

— Ἀ ! κύριε Δανιήλ, ἀνέκραξεν ὁ Λεπλὺ.

— Διηγῆσού, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Δανιήλ, ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Ὁ Λεπλὺ ἡτοιμάζετο νὰ ἐπαναρχίσῃ, ὅτε ἔσπευσμένα βήματα ἤκούσθησαν ἐν τῇ ὁδῷ.

— Ἐρχονται νὰ ζητήσουν τὴν σημαίαν, ἀνέκραξεν ὁ Δανιήλ, θὰ τὴν δώσω.

Αὐτός, ἀληθῶς ὑπερηφάνως πάντοτε, ὡς υἱὸς συνταγματάρχου καὶ μέλλον στρατιώ-

της, παρέδιδε τὴν σημαίαν εἰς τὴν φρουράν.

— Κύριε Δανιήλ, δὲν πρέπει νὰ σηκωθῇτε, ἀνέκραξεν ὁ Λεπλὺ.

Ἀλλ' ἤδη ὁ Δανιήλ μὲ τὸ ὑποκάμισον εἶχεν ἀνεγερθῇ καὶ πηδύσει ἀπὸ τοῦ διβανίου, ἵνα λάβῃ τὴν σημαίαν ἐκ τινος γωνίας. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Καρελὲ καὶ πέντε στρατιῶται πρώτης τάξεως.

Ὁ Δανιήλ λαβὼν τὴν σημαίαν ἐπροχώρησε δύο βήματα πρὸς τὸν Καρελὲ, ἀλλὰ καταληφθεὶς ὑπὸ λιποθυμίας θὰ ἐπιπτε χαμαί, ἂν μὴ ἐκράτει αὐτὸν ὁ Βονέ.

— Καλέσατε τὸν συνταγματάρχην.

Ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ Μονταριόλ ἔσπευσαν :

— Υἱέ μου !

Ἀλλ' ἤδη ὁ Μονταριόλ, λαβὼν τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐξήταξε τὴν καρδίαν του.

Ἐν τοσούτῳ ὁ Καρελὲ ἐξῆλθε μετὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ ἠκούσθη τὸ πρόσταγμα : «Παρουσιάστε, ἄρμ !»

Τὰ τύμπανα ἐκρότησαν πάραυτα, αἱ σάλπιγγες ἀντήχησαν, ἡ δὲ μουσικὴ ἤρξατο ἀνακρούουσα.

— Καθησυχάσατε, συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ Μονταριόλ, εἶναι ἀπλὴ λιποθυμία. Ὁ υἱός σας θὰ ζήσῃ δι' ὑμᾶς, διὰ...

Ὁ συνταγματάρχης προσέθηκε :

— Διὰ τὴν Γαλλίαν !

Ἡ μουσικὴ ἀπεμακρύνετο.

Ἀφοῦ ὁ συνταγματάρχης κατέκλινε τὸν υἱόν του πάλιν, στραφεὶς εἶδε τὸν Βονὲ καὶ ἔβη πρὸς αὐτόν :

— Εἴσθε ἐδῶ ; συγχωρήσατέ με ὅτι δὲν σὰς εἶδα. Ἐχω καλὴν εἰδήσιν νὰ σὰς ἀναγγείλω προήχθητε εἰς λοχαγόν, θὰ μείνετε δὲ εἰς τὸ σύνταγμα, εἰς ἀντικαταστάσιν τοῦ λοχαγοῦ Ρουσσέλ, μεταβαίνοντος εἰς Βαγιόν.

— Ἦθελον νὰ σὰς εὐχαριστήσω, συνταγματάρχα, ἀλλὰ διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης θλίψεως· ἡ δεσποινὶς Βοσμωρὼ πνέει τὰ λείσθια. Ἦλθα νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ μείνω πλησίον τῆς συζύγου μου κατὰ τὰς θλιβεράς ταύτας στιγμὰς.

— Ταλαίπωρος Ἀννέτα ! Προτιμότερος ὁ θάνατος δι' αὐτήν.

Κ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοιῶν, κομβίων, χειροκίων, μπαστουίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅλῃν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.